

Fjortonde söndagen under året - Guds barns tillit

Man säger ibland att vi svenskar har större tillit till våra myndigheter än många andra folk. Under corona-krisen har vi sett att stora delar av befolkningar har följt de råd och anvisningar som de svenska myndigheterna har givit, medan man i många andra länder har valt mer bindande och tvingande regler. Samtidigt måste vi fråga oss: har vi svenskar mer tillit till staten än till Gud? För många har nog staten tagit över rollen som normgivande och beskyddande auktoritet. Vissa menar att det kan ha att göra med den rättspositivistiska anda som råder i vårt samhälle. Eller för att uttrycka det lite lättsammare: det som är rätt och sant bestäms av lagar och bestämmelser, medan däremot ett mer naturrättsligt tänkande pekar på att det finns en bakomliggande etik nerlagd i själva skapelsen. Gång på gång under historiens lopp uppstår det en konflikt mellan dessa båda synsätt. Allra tydligast blev det i samband med Nürnberg-rättegångarna efter Andra världskriget när man skulle döma krigsförbrytarna. Tredje rikets lagböcker visade sig då oanvändbara. Det var bara naturretten som gick att använda.

”Jag prisar dig, Fader, himlens och jordens herre, för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn” (Matt 11:25). I Jesus Kristus har Gud till fullo uppenbarat vad som är sant och rätt, ja, redan sedan tidens början försöker han lära oss vad som gott och vad som är ont. Hur lärda och kloka våra lagstiftare än kan vara, kan de inte med ett pennstreck förändra det som är ont till gott och tvärtom. Minsta barn brukar kunna inse och förstå det. Tyvärr är det inte alla vuxna förunnat att göra det, som historien gång på gång visar oss. Som Guds barn har vi denna grundmurade tillit till att vi i Jesus Kristus får möta den rätta och goda vägen, sanningen och livet. ”Ta på er mitt ok och lär av mig som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ” (Matt 11:29). Jesus vill verkligen lära oss allt. Hela vårt liv är en skola, där vi mer och mer kan insupa hans vishet och godhet och förvandlas av den.

Varje dag på nytt ställs vi på prov för att det skall bli tydligt att vi i livets alla skiften låter oss upplysas och ledas av den helige Ande som Jesus har gett oss del av. ”Ni är inte kvar i er köttsliga natur utan lever andligt, när nu Guds ande bor i er (jfr Rom 8:9). Genom dopets nåd är vi bebodda av den helige Ande. Vi är hans tempel, en helig rymd som han vill genomsyra mer och mer med den tillit som vi har fått som Faderns älskade barn.

Alla barn har en slags grundtillit till sina föräldrar, även om dessa inte alltid är så föredömliga och goda som man skulle önska. Det är bland det mest tragiska som kan hända ett barn, om föräldrarna sviker dem och tar ifrån dem deras tillit. Ofta måste det väldigt mycket till om så skall se, men när det väl sker kan det vålla ohjälplig skada. I vår samtid kan vi se att flera författare just tar upp detta tema

och berättar hur illa de blivit behandlade som barn, oftast kanske av sin far men ibland också av sin mor. För en del leder det till att man också tar avstånd från Gud. Tillit är något som lätt kan gå förlorat. Förlorad tillit vållar alltid sår, ibland nästan oläkliga sår, vare sig det är tilliten till föräldrarna, till Gud eller staten och myndigheterna som sårats.

Samtidigt får vi lita på att Jesus kan och vill hela alla våra sår, om vi tar emot honom som vår Frälsare eller som Henri Nouwen sade: *the Wounded Healer*. I vår tid låter allt mer tillförlitligt om det sägs på engelska. Jesus vill visa oss att vi får dela hans tillit till Fadern. När vi döps får vi del av Sonens innersta förhållande till Fadern. Vi får förlita oss och förtrösta på Fadern med, i och genom Sonen. Vi får lära känna Fadern genom Sonens ögon och hjärta. ”Allt har min Fader anförtrott åt mig. Och ingen känner Sonen, utom Fadern, och ingen känner Fadern, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för” (Matt 11:27). Vi är indragna i Faderns och Sonens relation. Vi får dela Sonens tillit till hans Fader. Vi får älska Fadern med Sonens hjärta. Fadern ser sin Son i oss och vill locka fram en allt större likhet med honom i oss.

Denna gåva som vi brukar kalla det andliga barnskapets nåd, hjälper oss att hantera livets alla ofrånkomliga sår och besvikelser, oförrätter och frustrationer. Genom den grundmurade tillit vi har till vår himmelske Fader kan vi stå ut med att våra föräldrar gjorde sina fatala misstag, att livet i familjen, i skolan och på jobbet aldrig blev vad vi hade hoppats på. Det som annars hade kunnat bli frätande sår som inifrån tog ifrån oss livsglädje och livsmod blir då som den heliga Josemaría sade till ”skrubbsår”, som kan helas genom Guds nåds helande smörjelse. ”Nådig och barmhärtig är Herren, långmodig och stor i mildhet” (Ps 145:8).

Vi får lita på att denna tillit till Fadern kan bära oss genom livet och lära oss att hantera alla utmaningar vi ställs inför. Har vi denna fulla tillit till honom, kan vi på olika sätt och i olika grader också hysa tillit till våra föräldrar och medmänniskor och i förekommande fall också för våra myndigheter. Men – och det måste vi ständigt komma ihåg – det är bara Gud som förtjänar vår fulla tillit. Det är en nådegåva som han har gett sina barn och bevisat genom att offra sin Son på korset och låta honom uppstå för vår skull. Så stor är Guds kärlek till oss, hans älskade barn. Hur skulle vi då kunna låta bli att förlita oss och förtrösta på honom?